

Ei haisekaan

Loukkasin kuukausia sitten pelikentällä lonkkani aika pahasti. Tuli yritettyä spagaattia, vaikka notkeuteni ei nuorempaanakaan riittänyt sellaiseen. Joku sisällä niksautti. Loukkaantumisen jälkeen kävelykin koski sietämättömästi, eikä pelaamista voinut ajatellakaan.

Töissä ollessani olisin vaan soittanut terveydenhoitajallemme ja päässyt saman tien syyniin. Lääkäri olisi kuulustellut, katsonut ja lähettänyt kuvauksiin ja jatkotutkimuksiin. Olisi vielä kysynyt tarvitsenko sairauslomaa, vai kykenenkö istuskelemaan töissä. Eikä olisi maksanut mitään.

Näin siis työterveyshuollossa. Oli aikaa, eikä mietitty kustannuksia. Sieltä tuli rokotukset ja muut hoidot. Voi käydä halutessaan kuntotestissä ja lukemattomissa kokeissa. No, työterveyshuollossakin laarin pohja alkaa kohta pilkottaa, ja kohtuuttoman suurille kustannuksille on tehtävä jotain.

Mutta enpä ole enää nauttimassa niistä eduista. Täytyy turvautua julkiseen hoitoon ja hyväksyä odottelut. Tai sitten pitää hakeutua yksityiselle, jonne pääsee saman tien. Keljuttaa vaan, että tulee samalla kartuttaneeksi veroparatiiseissa lymyävien omistajien pussia.

Olen kokeillut julkista, eikä siinä ole mitään valittamista. Jos lääkärillä käynti tutkimuksineen maksaa noin 15 euroa kerta, asiakkaan pitää käsittää, että joustamaan joutuu. Ainakin meidän kulmillamme julkiseen pääsee mukavasti. Sieltä saa vahvaan kokemukseen perustuvia ja hyvin harkittuja neuvoja sekä ohjeita. Ei siinä mitään.

Lonkkaongelmani ei kuitenkaan toennut, vaikka hetkittäin tuntuikin jo paremmalta. Kun tuli tehtyä jotakin harkitsematonta kuten auton renkaiden vaihto, kipu ja viiltely yltyivät. Ei auttanut, piti mennä yksityiselle.

Ensin ehdotettiin aikaa jo samalle päivälle. Kun se ei passannut, löytyi sopiva aika seuraavaksi päiväksi. Kaikki kuvat ja tiedot näkyivät tietoverkossa, mikä osoittaa, että tietojärjestelmät toimivat.

Vanhat ja uudet kuvat näytettiin minullekin. Katsopas nyt tuota rustorakoa. Eikös se olekin tässä uudemmassa vähän ohentunut. No, niinhän se oli semminkin, kun erilainen suurennus sitä vielä vähän korosti eroa. Ehdotettiin eheyttävää lääkettä, sellaista uutta, johon Kelakin suhtautuu siihen vielä nuivasti.

Puhelin siinä samalla, että pyörän polkeminen on aina tuntunut hyvältä. Kannattaisiko siihen panostaa. Joo, ehdottomasti. Se on hellää ja vahvistaa tasapuolisesti lonkan seudun lihaksia. Sain siis pillereitä ja pyöräilyä. Eikä maksanut kuin kaksi ja puolisataa.

Koska polkupyöräkelit olivat vielä vähän viimeiset, ostin Perniön kuntosalikortin. Se maksoi 55 euroa. Jos espoolaiset tietäisivät, he varmaan käpertyisivät kateudesta. Liikuntahallin salista löytyi kelpo pyörä ja muita mukavia vemppeleitä. Enpä ollut ennen hiffannut?

Luulin, että kuntosalissa lemuaa kuin painikilpailuissa. Mutta ehei, ei alkuunkaan! Minua lukuun ottamatta muu porukka koostuu siisteistä hemaisevista leideistä ja raavaista uroista. Siellä lonkka on toipumassa kovaa vauhtia pelikuntoon.

Eikä kukaan ole tullut tarjoamaan nappejakaan. Kunpa vielä saataisiin kuntosalin mainosradion typerä pauhaus vaihdettua vaikka jatsiin tai oopperaan.

pajen